

Beretn. om den 37. internat. arbejdskonference i Genève 1954.

elser af tilsvarende art, som havde fundet sted på arbejdskonferencerne og i styrelsesrådet i årene 1936—1938 og i 1945 og 1946, samt for drøftelserne på arbejdskonferencen i 1953, hvor en af arbejdsgivergruppen rejst indsigelse mod udnævnelsen af en arbejdsgeberrepræsentant fra Tjsekoslovakiet, der var embedsmand under regeringen, var blevet forkastet. Flertallet fremhævede, at formålet med at have særskilte repræsentanter for regeringerne, arbejdsgiverne og arbejderne måtte være at koordinere gruppernes forskellige synspunkter, og at der ikke af ILOs forfatning eller de principper, denne bygger på, kan udledes noget krav om, at arbejdsgiverne nødvendigvis skal repræsentere private interesser eller privat ejede virksomheder. Herefter fandt flertallet, at regeringerne i stater, hvor der består en fuldstændig nationaliseret økonomi, må være berettiget til at udpege arbejdsgiverdelegerede blandt personer, hvis opgaver mest muligt svarer til en arbejdsgivers i de stater, hvor produktionsapparatet er i privat eje. Da denne forudsætning var opfyldt i de foreliggende tilfælde, kunne flertallet ikke tage indsigelsen til følge. Flertallet bemærkede iøvrigt, at det måtte finde en modsat fortolkning skæv og til skade for arbejdsorganisationen, idet den ville medføre, at visse iøvrigt ligeberettigede medlemsstater ville blive afskåret fra at give møde ved fuldtallige delegationer.

Mindretallet, arbejdsgivergruppens repræsentant, støttede sin indstilling på den opfattelse, at arbejdsgiverrepræsentanterne for de omhandlede lande i virkeligheden var talsmænd for deres regeringer, således at disse fik en stemmemæssig overvægt, og at deres beskikkelse som arbejdsgiverdelegerede derfor måtte anses i strid med de grundlæggende principper vedrørende den tresidede repræsentation, som arbejdsorganisationens forfatning byggede på.

Under behandlingen i plenarforsamlingen af fuldmagtskomiteens beretning gav Danmarks, Finlands, Norges og Sveriges regeringsrepræsentanter i en fælleserklæring, fremsat af den svenske regeringsrepræsentant *Björck*, udtryk for støtte til det af fuldmagtskomiteens flertal hævdede synspunkt. Det blev i erklæringen fremhævet, at de nordiske regeringer ikke kunne anerkende nogen principiel forskel beroende på

mindre eller større nationalisering af industrien i det pågældende land, og at ILO ville miste sit greb om arbejdsforholdene, hvis man insisterede på at operere på basis af en økonomisk samfundsstruktur, der ikke længere svarede til virkeligheden. Hertil kom, at man ikke var i stand til at løse de bestående problemer i verden ved skridt, der alene kan lede til øget isolation. De nordiske regeringer ønskede at se ILOs arbejde udført i en atmosfære af forståelse og samarbejde.

Under afstemningen i plenarforsamlingen stemte de nordiske regeringsrepræsentanter følgelig imod arbejdsgiverrepræsentantens minoritetsindstilling. Denne blev forkastet med 105 stemmer imod 79 stemmer, medens 26 medlemmer afholdt sig fra at stemme. Afstemningen medførte, at arbejdsgiverrepræsentanterne fra østlandene og deres rådgivere blev anerkendt som sådanne.

d. Indsigelse mod fuldmagterne for de arbejderdelegerede fra Sovjetunionen og Tjsekoslovakiet. Indsigelsen var fremsat af Den internationale Sammenslutning af frie Fagforeninger og Den internationale Sammenslutning af katolske Fagforeninger og støttede sig på, at der ikke består foreningsfrihed i Sovjetunionen og i Tjsekoslovakiet, og at fagforeningerne i disse stater er undergivet statens direktiver og ikke udøver en fagforenings normale opgaver. Endvidere var anført, at de pågældende regeringer ikke var i stand til at udpege arbejderdelegerede i samråd med de mest repræsentative arbejdersammenslutninger i landet.

Ved forelæggelse af komiteens rapport henviste flertallet — bestående af de samme som foran nævnt — til, at foreningsfriheden vel i indledningen til arbejdsorganisationens forfatning og i Philadelphiaerklæringen er angivet som et af organisationens mål og hensigter, men at man ikke heri kunne lægge, at foreningsfrihedens eksistens må opstilles som en forudsætning for medlemskabet eller for udøvelsen af de rettigheder, som flyder af medlemskabet i organisationen. Videre pegede flertallet på, at det i forfatningens artikel 3, stk. 5, er bestemt, at delegerede og rådgivere for arbejdsgiverne og arbejderne skal vælges i forståelse med de faglige organisationer, „såfremt sådanne organisationer findes“. Hvor så-